

Punt de vista

Fernando Cordero

Religiós dels Sagrats Cors i periodista

La seducció dels valors

Quan eduques els teus fills o els teus alumnes, el dia a dia et submergeix en una batalla del que és quotidià i les prioritats es marquen per les necessitats més immediates. De vegades es fa difícil trobar un temps per prendre distància i reflexionar sobre qui són, com són i com volem que siguin els petits que se'ns confien.

Si mirem enrere, la nostra infantesa i adolescència ens va fer a nosaltres, i bussegem en els records per trobar-hi les coses que ens van ensenyar a viure. Però allò sembla llunyà, i la distància ha deixat moltes coses relegades en l'oblit i altres semblen passades de moda. Fins i tot els noms d'aquells valors que van significar tant per a nosaltres: coses com l'austeritat, la temprança i fortalesa de caràcter, la puresa i la castedat, l'obediència, l'honestedat o la pobresa avui sonen passades de moda, fora de lloc. Altres tenen més protagonisme en els nostres fòrums educatius. Amb tot, ens preguntem si quan releguem els primers a l'oblit, no perdem pel camí algunes coses molt importants.

Cal una educació en valors a l'escola. D'aquests valors que en aquells temps anomenàvem virtuts, nom que també sona a ranci, però que aprofundeix les arrels en la tradició més antiga dels grecs als quals, com deia Aristòtil, els importava «no tant saber què és bo, sinó ser bo». Aquest sentit pràctic d'entrenament dels comportaments visibles, hàbits interioritzats de fer el bé és el que volem recuperar per a l'escola.

Cal educar en valors durant la infància i aquesta adolescència cada vegada més precoç dels darrers anys de primària, on els canvis que experimenten ens desconcerten als que som educadors. La qüestió no és donar receptes sinó interpel·lar-nos sobre com continuar fomentant els hàbits d'una vida virtuosa, que avui anomenem vides d'una qualitat moral i espiritual excepcional que els permeti convertir-se en adults testimonis de la vida evangèlica en un món de nous desafiaments i necessitats.

Educar en valors pot convertir-se en una nova seducció, de vegades arraconada com les virtuts oblidades. Apostem, doncs, per educar en el respecte actiu, cultivar el pensament crític i rigorós, la tensió envers la perfecció personal, la resiliència, els llenguatges de l'afecte profund, el valor dels diners, el sentit del temps, el valor del compromís, l'espiritualitat i la visió de futur.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Joia... fins i tot per tenir més gana

Els humans tenim l'objectiu de l'alegria ben fixat. Tots voldríem estar alegres. No tots ho assolim. Diverses causes poden influir en aquest fiasco: l'herència genètica, el voler que tant les persones com les coses siguin perfectes, el ressentiment, la durada de les penes, algun fracàs que ens fa desconfiar de la bondat del món, la crítica...

Tanmateix la nostra mediocritat com la del món, des del punt de vista evangèlic, no poden llevar-nos ni l'alegria ni la pau del cor. L'evangeli és Pasqua, Bona Notícia, conversió de l'ànima. El sentit de la responsa-

bilitat no pot produir malhumorats. Jesús, en publicar les benaurances del Regne, ens traçà l'enclusa on es forja l'alegria: la pobresa en l'esperit, en les llàgrimes, en la procura per posar la pròpia voluntat paral·lela amb la de Déu, en el cor pur, en la benignitat innocent... L'alegria és imitació de Crist. És interessant, en llegir els evangelis, fixar-se en el bon humor confiat de Jesucrist.

El Siràcida, de l'Antic Testament, ha escrit: «No t'abandonis a la tristesa ni et turmentis amb neguits. L'alegria del cor és vida per a l'home, i la joia li allarga els dies. Anima't tu mateix i encoratja't, aparta ben lluny la tristesa, perquè la tristesa ha perdut molta gent i no serveix de res. La gelosia i la ira escurcen la vida, les preocupacions fan envellir abans d'hora. Amb un cor transparent i generós es té més gana, també més interès pel que es menja.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

L'olivera (4)

He dedicat massa espai a l'olivera i a l'oli. Aquests articles no pretenen ser uns assajos minúsculs, avui, doncs, acabo.

Sant Pau a la Carta als Romans (11,15ss) tria aquest arbre com a imatge-símbol de l'Església, de la incorporació a Ella i de la mateixa dignitat de tots els seus membres.

«Si del fet d'haver quedat ells apartats ha vingut la reconciliació del món, no serà la seva entrada un pas de mort a vida? Si les primícies de la pasta del pa són consagrades a Déu, també ho és tota la pasta; si l'arrel és consagrada, també ho són les branques. És cert que algunes branques de l'olivera que és Israel van ser tallades, i tu, olivera borda, fóres empeltada entre les que quedaven i ara comparteixes amb elles la saba que puja de les arrels. Però no te'n gloriïs ni menyspreïs les altres branques. Com podries gloriar-te'n? Sàpigues que no ets tu qui sostens l'arrel, sinó que l'arrel et sosté a tu! Tu pots dir: «Van tallar aquelles branques per empeltar-me a mi.» És cert, les van tallar per la seva infidelitat, i tu, en canvi, et mantens per la fe. No siguis orgullós, sinó temorós, perquè Déu, que no va plànyer les branques nascudes de l'arbre, tampoc no et planyeria a tu.»

Ara exposo les al·lusions anecdòtiques a les quals em referia. Al principi de tractar aquest tema ja vaig comentar que l'oli s'utilitzava com a condiment, també com a vehicle de certs perfums, originàriament resines sòlides, també era medicina, cobria la superfície de líquids emmagatzemats en àmfores, per disminuir-ne el deteriorament a causa de l'oxidació, alimentava les làmpades domèstiques i del temple, i era ingredient sagrat per a la unció dels reis, dels sacerdots, dels profetes i dels llocs. Generalment l'anomenem sants olis quan l'utilitzem per a finalitats d'orde superior. Sobre això vull assenyalar el passatge del Gènesi que descriu el patriarca Jacob que fuig, dorm, somia i desperta i, sorprès, reflexiona i diu: «Realment el Senyor és present en aquest lloc, i jo no ho sabia. I ple de temor va exclamar: Que n'és, de venerable, aquest lloc! És la casa de Déu i la porta del cel. Jacob es llevà de bon matí, va prendre la pedra que s'havia posat per capçal, la va plantar com un pilar i la consagrà ungint-la amb oli» (28,17-18). (15 10,1) Llavors Samuel va agafar l'ampolleta de l'oli i el vessà sobre el cap de Saül, (15 16,13) Samuel va prendre el corn de l'oli i el va ungir. L'oli que sempre es duia de viatge, per tenir-lo a punt en diferents circumstàncies, anava guardat, o envasat, en un corn buit, recipient de prou capacitat, resistent i sòlid, a prova de cops, i amb una tanca segura.